

Mati je pětiletá holčička, která strašně moc mluví, zvláště se mnou. Já jsem její panenka. Právě dorazil její táta, přijíždí k moři každý víkend.

Přivezl jí jako dárek černobílého kocoura. Takže ještě před pěti minutami si Mati hrála se mnou, a teď si hraje s kocourem, kterému dala jméno Minù.

Ležím v písku, na slunci a nevím, co si počít.

Matiin bratr začal hloubit jámu. Nelíbím se mu. Pro něj jsem vzduch a všechen písek, co vyhrabe, hází na mě.

Je děsné horko.

Vzpomínám, jak si se mnou Mati naposledy hrála. Skákaly jsme spolu, běhaly, vystrašila mě, přinutila mě mluvit a křičet, rozesmála mě a taky mě rozplakala.

Když si hrajeme, strašně moc brebentím a všechno kolem mi hned odpovídá. Zato tady, sama, napůl zaházená pískem, se nudím.

Jde kolem Brouk a je tak zabraný snahou prorazit si cestu, že mi neřekne ani ahoj.

Matiina máma se vzdálila z pláže před hodinou, šla domů. I její táta už je na odchodu, ověšený taškami.

„Mati, jdeme, pospěš si!“

Mati odchází od slunečníku s bratrem a s kocourem.

A co já?

Já už je nevidím.

Zakřičím:

„Mati!“

Ale Mati mě neslyší.

Povídá si s kocourem Minù a slyší jenom jeho, jak jí odpovídá.

Slunce zapadlo, světlo je růžové.

Přichází nějaký Plavčík, ty jeho oči se mi nelíbí.
Stahuje slunečníky, skládá lehátka. Vidím jeho kníry,
pohybují se mu nad rtem jako ještěřčí ocásky.

Vtom ho poznávám.

Tohle je Plavčík Kruťas ze Soumraku, Mati
o něm vždycky mluví pěkně vystrašeně. Přichází
na pláž, když se setmí, a krade holčičkám hračky.

Plavčík Kruťas je vysokánský.

Jde zavolat svého kamaráda, Velkého Hráběte,
ještě vyššího než on, a společně začnou česat písek.

Plavčík Kruťas ze Soumraku zpívá takovouhle
písničku:

Hovno spolkní
Chcanků si lokni
Pij je bez džusu
Tak otevři pusu
Slova zničím
Pasti líčím
Slyšíš to ticho
Když všechno zmlklo.

Velký Hrábě má hrozné železné zuby, lesklé od
častého používání. Divoce se zahryzává do písku
a postupuje vpřed.

Mám strach, ublíží mi, rozbije mě.

A vida, už je tady.

Ocitnu se v jeho zubech spolu s oblázky lávového
kamene, mušlemi a peckami z třešně a broskví.

Cítím, že jsem trochu potlučená, ale držím celá
pohromadě.

Plavčík Kruťas dál zpívá hlasem, ze kterého se
bolestí svírá srdce:

Frňák urvi si
Na mísu sedni si
Vypud' všechno z těla
Zůstaneš osamělá.

Všechno, co shrabal, skončí na hromadě suchých
větviček, písku, papírových kapesníků, igelitek
a plastových láhví.

Mě to odmrští do blízkosti Umělohmotného ko-
níčka, Kovové zátky, Propisovací tužky, Brouka,
který se před chvílí hrabal kolem a teď leží na zá-
dech a mrská nohama.